

κατὰ πόσον ὁ γάμος ὑπείκει εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως, συνδέων ἐνίστε δύο ὄντα πάντα διάφορα ἡθικῆς καὶ φυσικῆς, ἢ ἐὰν ἡ καθιέρωσις αὐτῇ ἐστὶ τῶν ἀνθρώπων, συντείνουσα εἰς στερεώσιν καὶ παγίωσιν τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν, σκέρθητι μόνον τὰς ὑποχρεώσεις τῶν καθήκοντων σου, σκέρθητι οἷ ἀδιάρρηκτος κρίκος μέλλει νὰ σὲ ἀλυσσοδέσῃ.

Δυστυχῆς ! ἀνάγκη νὰ ἔρπης, ἀνευ ἐλπίδος ν' ἀποτεινάξῃς τὸν ζυγόν· εἶναι βάσανος ψυχοφθόρος, ἡ συζυγία μετὰ ὄντος, οὐτινος· ὁ ἔρως κατήντησε μίσος . . . εἶναι πολυχρόνιος ἀγωνία τελευτῶσα μόνον μετὰ θάνατον . . . ἔχεις δίκαιον, ἀλλὰ πρέπει νὰ κλίνῃς γόνυ . . . οὕτω διατάττει τὸ καθήκον.

Εὐτυχῆς ! τὸ βάρος τοῦ βίου καθίσταται ἐλαφρότερον· ἡ πρὸς ἀλλήλους πίστις σας ἀποδεικνύει τὴν πρὸς ἀλλήλους ὑπόληψιν, γλυκεῖα συμπαθεῖα ἐξέζομένη εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῶν καρδιῶν σας, διεδέχθη τὸν σιγμιαῖον ἐκείνον φλογερὸν πυρετόν· ἡ μόνῃ σας λύπη προέρχεται ἀπὸ τὸν φόβον μήπως διαρραγῇ ἡ αἰθινοῦς αἰτίας ἥεις σὰς συμπλέκει, καὶ προσέσχεσθε συνεχῶς ὅπως ἡ αὐτὴ ἐκπνοὴ συνευδοῶσι τὰς ψυχὰς σας.

Νέα κόρη, διὰ τελευταίαν φοράν λάβε τὰς συμβουλὰς τῆς φιλίας· αὐρίον ἡ παρθένος θ' ἀποδώτῃ τὸν φόρον τῆς φύσεως· θέλεις διέλθαι ἄλλο σταδίον· ἀκόμη σήμερον δύναμαι νὰ κατοπιεύσω τὴν χαρίεσσαν ἐκείνην ἀνθρωπίνην τῶν ἐφθαλμῶν σου, συγκινήσεις σείουσαι τὸ στήθος σου, τὸν πόθον ἐκουσίου παρρηχῆς, τὰ πάντα μαρτυροῦσι τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν σου . . . ᾧ ! συγχώρησόν μοι νὰ ἐποφθαλμιῶ τὴν μέθην τοῦ συζύγου σου . . .

Ἐκαλλωπίσθης· ὁ παρθενικός στέφανος ἔτρεψε τὸ ὥραιον μέτωπόν σου, εἶναι ὁ στέφανος τῆς ἀγνοήτου· ἐπὶ τοῦ στήθους προσηλώθη ἡ ἀνθοδέμνη, ἐμβλημα τῆς ἀθωότητός σου· τὰ ἀνθοκάρηνα σείονται ὑπὸ τὰ περίφοβα καρδιοκτυπήματά σου· ὁ πολύπτυχος πέπλος περιελίσσων σε, διαγράφει τὸ χαρίεστατον σῶμά σου. Μοὶ φαίνεται καθαρόλευκος, ὡς θεῖον ὄν. Σ' ἐκλαμβάνει τις ἀτμόπλαστον θεότητα, καταπαύουσιν τὴν δίψαν τῆς ἀπὸ κάλυκος κρίνου πλήρους πρωϊνῆς δρόσου. Ἡ γῆ ἢ ὁ οὐρανὸς ὑπῆρξε κοιτὶς σου ;

Εὐρίσκεσαι εἰς τὴν γαμήλιον τράπεζαν· παρὰ σὲ ἰστανται ἐκείνος, τὸν ὁποῖον ἐκλεξες ὑποστήριγμα καὶ προστατὴν σου. Ἀναμιμνήσκου πάντοτε τὴν μεγαλοπρεπῆ αὐτὴν ἱεροπραξίαν· τὸ πεπρωμένον ἐκείνο ΝΑΙ παρέβαλε φραγμὸν αἰῶνιν μετὰ σοῦ καὶ τοῦ κόσμου· ἀπὸ τοῦδε ὁ βίος ἀφευρόθη εἰς τὸν συζυγόν σου, εἰς οὐδὲν ἄλλο ὁ νοῦς σου ἄς μὴν ἐνασχολῇται παρὰ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἱερῶν τούτων χρεῶν· ἐνώπιον τοῦ Ὑψίστου ἀνεδέχθης τὰ ὑψηλὰ ταῦτα καὶ γενναῖα καθήκοντα· τὸν ἀξιολύστον τίτλον συζύγου καὶ μητρός.

Τὸ ἄρμα τῆς σιγαλῆς νυκτὸς προβαίνει ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ κυανοὺς θόλος κατασιέλθει, εἰ ἀστέρες συμπυκνώθησαν περὶ τὴν σελήνην ὡς τόσα ἀνθη διεσπαρμένα ἐπὶ τάπητος γλῶσς. Ὁ χορὸς ἐπεραιώθη, εἰ ἀρμονικοὶ ἦχοι παραφόρου βάλς ἐλαττοῦνται βαθυμδῶν

καὶ προανακρούουν τὸ ἀνακλητήριον, σαῖς δὲ εὐτυχεῖς σύζυγοι πρὸ πολλοῦ ἀπῆλθετε καὶ ἤδη ἀπόκρῃφοι σικίαι σὰς περικαλύπτουν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

M. P. B.

ΤΟ ΨΑΘΙΝΟΝ ΣΚΙΑΔΙΟΝ.

— 0 —

Ποῦ ὑπάγῃσιν ἀσκεπαῖς ὁ γέρον ἐϋτος καὶ τὸ παιδίον; ὁ χῶρος ὁ περικυκλῶν αὐτοὺς, δεικνύει ἀρκούντως τὴν πατριδὰ τῶν, καὶ εὐκόλως γνωρίζετε εἰς τὴν ῥωμαντικὴν ταύτην τοποθεσίαν μίαν τῶν Ἑλουμενῶν ἐκείνων κοιλάδων ἐντὶς τῶν ὁποίων ὑπνώττει λίμνη. Ἐγὼ γράφω σήμερον, καὶ ἔχων ἐνώπιόν μου τὸ ποιητικὸν τοῦτο τοπίον, αἰσθάνομαι τὴν καρδίαν μου πάλλουσαν ὑπὸ ἡδονῆς καὶ τὰ ὄμματά μου πληρούμενα ὑπὸ θαυρώων· διότι ἡ λίμνη αὕτη, αἱ ἐλάται, τὰ ὅσα μοὶ ἀναμνησκουσιν ἡμέρας εὐτυχείας, αἷτινες δὲν θέλουσι πλέον ἐπαέλθαι.

Ἐ-ὦ μετὰ τοῦ συνοδοιπόρου μου περιηρόμεθα τὰ μέρη ταῦτα, ὑπέργηρός τις πάππος, τὴν χεῖρά του σφρίζων ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἐγγόνου του, ἀνήρχετο βραδέως τὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν βλέπω· ἐβάδιζα κατόπιν τοῦ γέροντος καὶ τοῦ παιδίου, κρατῶν μὲν βιβλίον τι, ἀλλ' ἀπαύστως ἀκολουθῶν διὰ τῶν θυμῶν μου τοὺς δύο τούτους φίλους, τοὺς τόσον μὲν ἀνίστους κατὰ τὴν ἡλικίαν εἰς τῶσαυτὴν ὁμῶς φαινόμενους ἀρμονίαν.

Ἐκ τῶν προτερημάτων τῆς ποιμενικῆς ζωῆς κυριώτατον εἶναι κατ' ἐμὲ τὸ προνόμιον, ὅπερ ἔχουσιν οἱ προπάτορες νὰ παρηγορῶσι τὸ γῆρας τῶν ἀνατρεφόντες τοὺς ἐγγόνους τῶν.

Ὁ γέρον τὸν ὁποῖον βλέπομεν εἰς τὴν εἰκόνα ταύτην, ἐνησχολεῖτο τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς σπουδαίαν τιὰ μετὰ τοῦ ἐγγόνου του συζήτησιν, ἐν τῇ ὁποίᾳ αἱ ἀπαντήσεις τοῦ γέροντος, δὲν με ἐξέπληττον ὀλιγώτερον τῶν ἐρωτήσεων τοῦ παιδός. Ἰδοὺ λόγοι τινὲς τοῦ ὁποῖου ἡδυνήθην νὰ ἐφαρπιάσω.

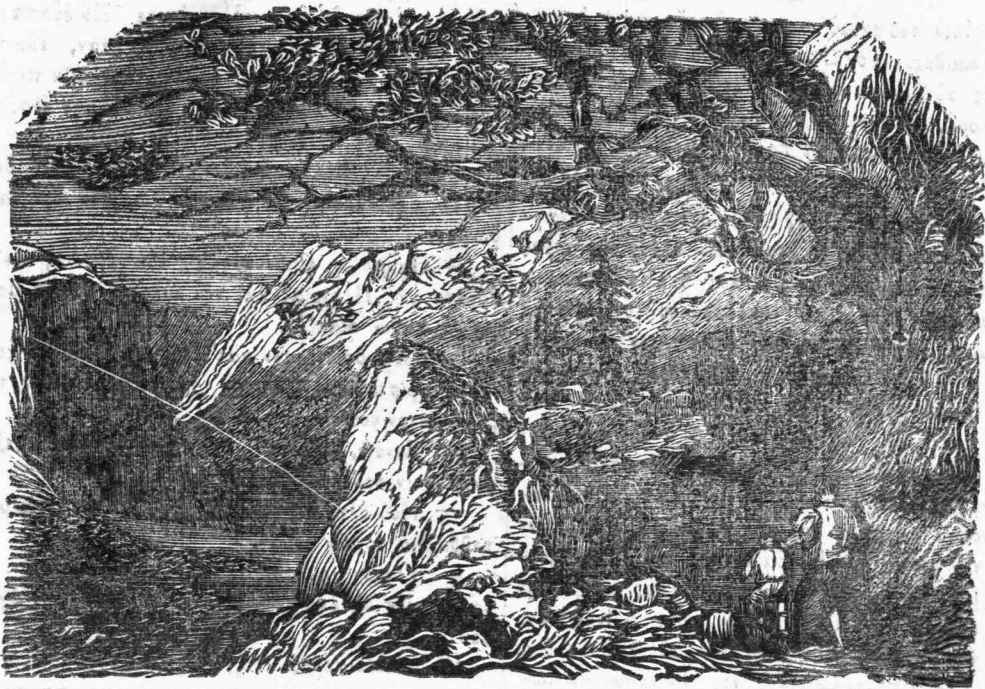
— Τότε λοιπὸν πάππε μου, ἐὰν ᾔται σὺ ὁ προπάτωρ μου, ποῖος ᾔτον ὁ ἱδικός σου.

— Ἦτον ὁ Ἰωάννης Κορράδος Τίγλιτς, ἀξιόλογος ἄνθρωπος, σὲ βεδνίω.

— Καὶ ὁ πάππος αὐτοῦ θὰ ᾔτον βέβαια ὁ πατὴρ ἡμῶν Ἀδάμ ;

— Εἶναι πολὺ μακρὰν φίλε μου ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἀδάμ μέχρι τοῦ Ἰωάννου Κορράδου Τίγλιτς· βλέπεις τὰ φύλλα ταῦτα, τὰ ὁποῖα μένουσιν ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ φηγοῦ; δὲν εἶναι ὀλιγώτερα τὰ ἔτη ἀπὸ τοῦ πάππου μου μέχρι τοῦ πατρὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

— Καὶ ὁ πρῶτος ἄνθρωπος δὲν εἶχε ποτὲ πατέρα ;

ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ ΒΛΟΥΗΤΙΚΗ.

— 'Ο Θεός ἐπλασεν αὐτὸν μετὰ τὰς ἰδίας χεῖρας του.

— Τί ὡραῖον πρᾶγμα νὰ ᾔῃαι τις υἱὸς τοῦ Θεοῦ !

— Τέκνον μου, καθε ἄνθρωπος, εἴν ᾔῃαι φρόνιμος, ἢμπορεῖ νὰ ᾔῃαι υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦτο μόνον πρέπει τις νὰ ἐπιθυμῇ.

— ἢμπορεῖ τις νὰ ᾔῃαι υἱὸς τοῦ Θεοῦ ! καὶ πῶς ;

— Ὅπως μᾶς τὸ εἶπον αἱ γραφαί· εἴν γίνωμεν ἐνάρετοι, γινόμεθα νέοι ἄνθρωποι, ἀναγεννώμεθα ἄλλῳ ὄθως εἰς τὴν ζωὴν, καὶ τὴν ζωὴν ταύτην μᾶς τὴν δίδει ὁ Θεός.

— Τότε, πάππε μου, διδάτω; θὰ ἐγεννήθη; δις, διότι εἶσαι καλὸς καὶ φρόνιμος, ὡς αὐτὸς ὁ Ἀβραάμ.

— Εἶσαι παιδί· εἴν ἐβλεπες καλλίτερον, ἤθελες ἀνθρωπίσει; οὐ καὶ ἐγὼ εἶμαι καθὼς οἱ ἄλλοι καὶ ἐχω τὴν καρδίαν πλήρη ἐλαττωμάτων.

— Καὶ ποῖα ἐλαττώματα· μοῦ λέγεις; ἀνάφερέ μου, σὲ παρακαλῶ ἐν. Πρῶτον εἶσαι ὑπομονητικός· εἴ διαν ὑποφέρεις οὔτε πορκαπονεῖσαι καὶ· διταν ἐν ἐξέωρῳ τὸ μαθημά μου οὔ·ε καὶ, με ἐπιπλήττης.

— Αὐτὸ δά· ἐχω ἴτως ἀδυναμίαν πρὸς σέ.

Τοιαύτη ἦτον ἡ συνομιλία τῶν δύο τούτων πτωχῶν χωρικῶν, ὧν ὁ μὲν ἐρύλαξεν ἄλλοτε τὰ πένια, ὁ δὲ ἐμελλε μίαν ἡμέραν νὰ τὰ φυλάξῃ. Ἐνῷ διήρκει ἡ συνδιάλεξις αὕτη, πληθεύεταί περισσότερον τοῦς δύο ὁδοιπόρους, ἀλλ' ἡ ὁμιλία διεκόπη αἰφνης.

Ἐχαίρειτσα τὸν γέροντα καὶ τὸν ἀπέπεινα λέξεις πινὰς εἰς τὴν γλῶσσάν του· μολονότι ἡ ὥρα τοῦ ἐ-

τους ἦτον ἤδη προχωρημένη, ἀλλ' ὁ καὶ αὐτῶν ἦτον εἰς ἐντι δυνατός, κατὰ τὴν μεσημβρίαν, ἐπὶ τῆς κατωφραίας τοῦ ὄρους. Ἐθαύμασα λοιπὸν βλέπων ἀσκεπεῖς τοῦς δύο συνοδοιπόρους· μου, εἰς οὗ· ἐξέφρασα τὴν ἀπορίαν μου. Τὸ τέκνον ἔτεινε τὸν βραχίονα πρὸς τὸ ἔμπρὸς καὶ εἰδείξε πρᾶγμα τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἐδυνήθη νὰ διακρίνω ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως. Ἰότι ὁ γέρον ἐσταμάτησε, μ' ἐκύταξεν ἀτκαρδαιμικτὶ, καὶ εὐχαριστήθεις φαίνεται ἐκ τῆς ἐξαιτάσεώς του, ἤρχιστε νὰ διηγῇται τὰ ἐξῆς.

— Εἶ·αι ἤδη τρία ἔτη, κύριε, ὡτὰν σήμερον, πλὴν ὁ ἄνεμος ἦτο σφοδρός· ἦαπν μόνος μετὰ τὸν μικρὸν Κορβᾶδον.

— Αὐτὸ τὸ μικρὸ καλὸ παιδί ;

— Μάλιστα, κύριε. Παρετήρητας ἔ·α οἶκον σχεδὸν νέον, τὸν τελευταῖον τοῦ χωριοῦ;

— Βέβαια τὸν ἐπαρτήρητας, ἐμπροσθεν αὐτοῦ ἦτον ἄνθρωπος τις τετραγωνίζων μίαν ἐλάτην.

— Ἦτον ὁ υἱός μου· λοιπὸν ἤμην αὐτοῦ καθήμενος ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας, δηλαδὴ εἰς τὸν τόπον ὅπου ἦτον αὐτὴ· ὁ Κορβᾶδος ἦτον πλησίον μου, ἐπαίξε ἐμπροσθεν τῆς βρύσεως, καὶ ἐγὼ, γεροντόποις διεσκεδαζα μετὰ τὴν χαρὰν του. Τὸ μέρος ἦτον ἐκτεθειμένον εἰς τὸν ἄερα· καὶ ἐγὼ ἐφώναζα εἰς τὸν Κορβᾶδον. « Φόρεσε καλὰ τὸ σκιαδί σου, θὰ σε τὸ πάρῃ ὁ ἄερας. » Καὶ μόλις εἶπα ταῦτα, καὶ τὸ ψαθινὸν σκιαδίον τοῦ παιδίου, δῶρον τῆς θείας Περιτρούτης, ἐπέταξεν εἰς τὸν ἄερα ὡτὰν ἱεράκι καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν καλᾶδα· τότε τὸ παιδίον ἤρχιστε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ

τρέχη κατόπιν τοῦ σκιαδίου του· ἔτρεξα καὶ ἐγὼ κατόπιν τοῦ παιδός. Τὸν ἔκραξα ἕως οὗ μὲ ἤκουσε, καὶ προφθάσας αὐτόν, κατέβημεν ὁμοῦ καὶ ἐδυνήθημεν μέχρι τέλους, νὰ εὕρωμεν τὸ σκιαδίον. Ὁ Κορράδος τὸ ἐπίσσε, τὸ ἐπέπληξε μὲ πολὺν θυμὸν, καὶ το ἐθέσεν εἰς τὴν κεφαλὴν του μὲ πλειοτέραν προφύλαξιν.

Ἐγὼ εἶχον ἀποκάμει ἐκ τοῦ δρόμου καὶ ἠναγέσθην νὰ καθίσω δια ν' ἀναπαυθῶ. Μετὰ δύο ὥρας ἐπαναλάβομεν τὴν πορείαν μας καὶ ὅτε ἐπλησιάσαμεν, ἐμείναμεν ἐκστατικοί, ἀκούσαντες σημαίνοντα τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Δὲν ἐδύλεπομεν εἰσέτι τὸ χωρίον· ἀλλ' ὅταν εἶδομεν . . . Ὡ, κύριε, μίαν νιφοστοιβάς (avalanche) εἶχε καλύψει τὸν οἶκόν μας καὶ συνετρίβη ἐπ' αὐτοῦ. Πλῆθος ἀνθρώπων εἰργάζοντο νὰ καθαρίσωσι τὴν χιόναν, ἀφίνοντες κραυγὰς συγκεχυμένας, καὶ κινούμενοι μὲ τρόπον ἐκτακτον· ἐνένητα πάραυτα ὅτι μᾶς ἐνόμιζον πλακωθέντας ὑπὸ τὴν χιόναν, τὸν Κορράδον καὶ ἐμέ. Τοὺς ἐφωναζάμεν μὲ ὅλην τὴν δυνάμιν μας. Τοὺς ἐκάμαμεν σημεῖα, ἐγὼ μὲ τὸν λιγὸν σκαυφὸν μου, ὁ Κορράδος μὲ τὸν ψάθινον πῖλον του· τοσοῦτον εἰ καλοὶ οὗτοι ἄνθρωποι ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τὴν ἐργασίαν των. Ἡμεῖθα πλησιέστατα, καὶ δὲν μᾶς εἶδον ἀκόμη. Τέλος ἔπρεπεν ὁ Κ. ῥάδος νὰ ῥθῇ, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτω, πρὸς τὸν πατέρα μου, ὅπως τὸν εἰδοποιήσῃ ὅτι ἐσώθημεν ὡς ἐκ θαύματος.

Κρίνατε κύριε, ὅποσον ἐχάρησαν τότε ! ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ, οἱ φίλοι μᾶς περιεκυκλουν. Δὲν ἐσυλλογίζοντο πλέον τὴν πτωχὴν οἰκίαν, ἥτις εἶχεν ὡς γένιός τις ὄγκος καταθραυσθῇ· πλὴν οὐδὲ ὁ γάτος μας εἶχεν ἀφανισθῇ, διότι εὗρεθῇ ὀλοζώντιανος. Ἀνοικοδομήτα-

μεν τὴν οἰκίαν, δι' ἣν σχεδὸν τίποτε δὲν ἐδαπανήσαμεν, διότι ὅλοι οἱ γείτονες μᾶς ἐβοήθησαν, ἐδυνήθητε νὰ τὴν ἰδῇτε σήμερον, εἶναι ἡ ὠραιότερα τῶν περὶ αὐτήν. Ἐπειτα τὴν ἐθέσαμεν ὑπὸ τὴν σκέπην ἑνὸς βράχου· καί, ἐάν ποτε παρόμοιόν τι συμβῇ, δὲν θελεῖ ἡ νιφοστοιβάς διέλθει ἀνωθεν τῆς οἰκίας μας, δὲν θέλομεν εἶναι χρεῖαν τοῦ ψαθίνου σκιαδίου διὰ νὰ σωθῶμεν.

— Θαυμάζω, εἶπον τότε εἰς τὸν γέροντα, τὴν ἀγαθότητα τῆς Προνοίας καὶ τὴν εὐλογῶ, ἀλλὰ μοὶ μένει νὰ μάθω διατί . . .

— Διατί ὑπάγωμεν κατ' ἔτος εἰς τοιαύτην ἡμέραν, νὰ εὐχαριστήσωμεν Αὐτὴν τόσον μακράν, εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦτο ;

— Ἐννοῶ, τῷ εἶπον, καὶ πηγαίνεται ἀσχεπεῖς, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ πετάξαντος σκιαδίου.

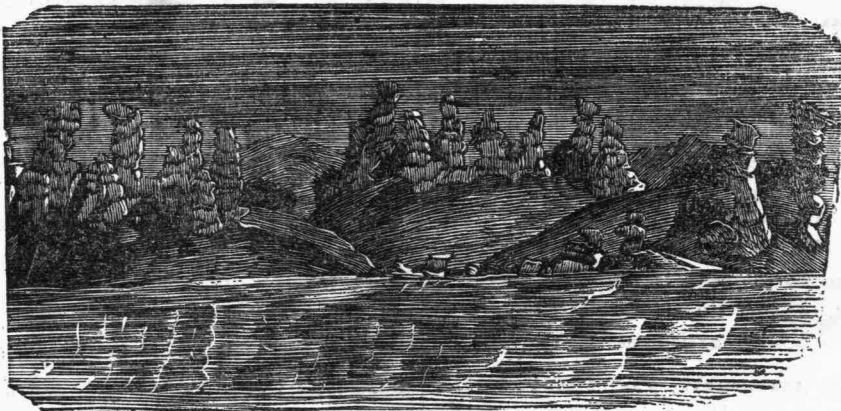
— Ἴδου ὅλη ἡ ὑπόθεσις, κύριε. Ἀναβλίνωμεν ἐνταῦθα διὰ τρίτην φοράν.

— Τέκνον μου, εἶπον τότε εἰς τὸν μικρὸν Κορράδον, εἴθε νὰ ἐπανεέλθῃς ἐνταῦθα μετὰ τῶν ἐγγόνων σου.

Ὁ συνοδοιπόρος μου, ὅστις εἶχε φθάσει, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν σκιαγραφίαν του, ἔκαμε πάραυτα ἐν ἀντίγραφον, ὅπερ ἔδωκεν εἰς τὸν μικρὸν Κορράδον. Τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον οὐδέποτε εἶχεν εἶδεῖ τόσον ὥραϊαν εἰκόνα, τὴν ἐθίωρε μὲ τοὺς μεγάλους κυανοὺς ὀφθαλμούς του ἐκστατικός. Τέλος δὲ εἶπε·

— Πάππε μου, νὰ κρεμάσωμεν τὴν ὥραν ταύτην εἰκόνα πλησίον τῆς κλίνης σου, εἰς τὸ πλαίσιον τοῦ καθρέπτου, ὅστις ἔσπασε τὴν ἡμέραν τῆς νιφοστοιβάδος.

(Magazin Pittoresque.)

Η ΛΙΜΝΗ ΚΟΛΙΒΑΝ.

— ο —

Ἡ Λίμνη Κολιβάν, κατεμένη πλησίον τῆς πόλεως Ζουενογόρσκ εἰς Σιβηρίαν, εἶναι μία τῶν ὠραιότερων λιμνῶν τῆς χώρας ταύτης, τῆς τοσοῦτον ζωγραφικῆς εἰς τινὰ μέρη. Ὁ Λεοδεῦρ ἐπισκέφθη καὶ περιέγραψεν αὐτὴν κατὰ τὴν εἰς Ἀλτάϊα ὄρη περιήγησίν του, ἐξ ἧς ἐρανίζόμεθα τὸ παρὸν ἄρθρον. Ἡ λίμνη περικυκλοῦται ὑπὸ βράχων ἐκ γρανίτου λίθου, παρουσιάζοντων θέας περιεργότητας. Ἡθελέ τις εἰπεῖν ὅτι βλέπει πύργους, κίονας, ἢ ὀδελίσκους γι-

γαντιαίους· αἱ ἐλάται, αἵτινες κατὰ συστήματα αὐξάνουσιν ἔθεν κακίθεν ἐπὶ τῶν κορυφῶν ἐκτείνονται ὡς τάπητες χλόης, παρὰ τοὺς πόδας τῶν κολλοσαίων τούτων εἰκοδομῶν. Αἱ στοιβάδες δὲν εἶναι πολλὰ στερεαὶ καὶ οἱ ὄγκοι τοῦ γρανίτου οἵτινες τὰς συνιστῶσι, μὴ παύονται νὰ ἀποσυντίθεται ὑπὸ τῆς ἐπιρροῆς τῶν δυσκρασιῶν τοῦ ἀέρος, συνεχῶς χάνουσιν τὴν ἰσορροπίαν των καὶ κρημνίζονται. Μίγιστα τμήματα ἀποσπῶνται καὶ πίπτουσιν ἐπὶ τῶν